

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1216/2024
08.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Мирјане Андријашевић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужила АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Лазар Ђендић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србије, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужила изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4080/2023 од 05.10.2023. године, у седници одржаној 08.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужила изјављеној против преиначујућег решења о трошковима парничног поступка садржаног у ставу другом изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4080/2023 од 05.10.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужила изјављена против преиначујућег решења о трошковима парничног поступка садржаног у ставу другом изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4080/2023 од 05.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1871/2021 од 25.04.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено у поднеску тужила од 11.08.2022. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле АА из ..., па је тужени обавезан да јој на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду исплати за период од марта 2018. године до децембра 2018. године, износе, са законском затезном каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле АА из ..., којим је тражила да суд обавезе туженог да јој на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада исплати за период од марта 2018. године до фебруара 2021. године, износе, са законском затезном каматом наведене у том ставу изреке, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле АА из ..., којим је тражила да суд обавезе туженог да јој на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора за период од марта 2018. године до фебруара 2021. године, исплати износе, са законском затезном каматом наведене у том ставу изреке, као неоснован. Ставом петим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле ББ из

здравствено осигурање позове у својству умешача на страни туженог, као неоснован. Ставом осамнаестим изреке, обавезан је тужени да тужиљама накнади трошкове парничног поступка у износу од 324.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење па до исплате. Ставом деветнаестим изреке, тужиље су ослобођене плаћања судских такси.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 4080/2023 од 05.10.2023. године, ставом првим изреке, одбио као неосноване жалбе тужиља и туженог и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 1871/21 од 25.04.2023. године, у ставовима другом, трећем, четвртном, петом, шестом, осмом, деветом, десетом, једанаестом, дванаестом, тринаестом, четрнаестом, петнаестом и шеснаестом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу осамнаестом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 1871/2021 од 25.04.2023. године и одређено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка, настале пред првостепеним судом. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против решења којим је преиначено првостепено решење о трошковима парничног поступка садржаног у ставу другом (у ревизији погрешно наведено у ставу трећем) изреке правноснажне пресуде, тужиље су изјавиле благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, указујући да се ради о правном питању од општег интереса и правном питању у интересу равноправности грађана, те да је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). На основу одредбе члана 420. став 6. истог Закона, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиља прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је одлука о трошковима парничног поступка коју суд доноси на основу успеха парничних странака и предузетих радњи у поступку у сваком конкретном предмету, па с тим у вези нема услова за уједначавање судске праксе.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије ревидента на основу одредбе члана 410. став 2. у вези члана 420. став 6. Закона парничном поступку и утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 28. Закона парничном поступку прописано је да ако је за утврђење стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у том Закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.), док се камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев (став 2.).

Имајући у виду да ревидент ревизијом побија одлуку о трошковима поступка која не представља решење против кога се ревизија може да изјави у смислу одредбе члана 420. Закона парничном поступку, то ревизија изјављена против ове врсте одлуке, која се односи на споредно тражење није дозвољена. Преиначење одлуке о трошковима поступка ревизију не чини дозвољеном ни према одредби члана 403. став 2. тачка 2. Закона парничном поступку, јер је преиначена одлука о трошковима а не о главном захтеву странке.

На основу одредбе члана 413. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**